

NGHĨA TỬ LÀ NGHĨA TẬN, VIẾT VỀ CÁI CHẾT CỦA NGUYỄN CAO KỶ

Trương Sơn Lê Xuân Nhị

Như thế là mọi người đều đã biết, ông NCK đã về bên kia thế giới, hay nói văn hoa một chút, là đã tiêu diêu miền cực lạc, hay đã về Nước Chúa, hay nói một cách... Không quân hơn, là đã cất cánh bay về một cõi trời vô định. Đây là lần đầu tiên tôi dùng tiếng “Ông” để gọi NCK kể từ khi ông ta về Việt Nam quy lụy và ăn mày bọn Việt Gian Cộng Sản. Tại sao tôi lại dùng tiếng ông như thế? Xin thưa, Nghĩa Tử là Nghĩa Tận. Ông Kỳ chết rồi, mình không nên làm nhục một cái thân ma, bôi nhục một xác chết, một đồng thịt già... thậm lạng không còn khả năng để tự vệ cho mình. Người Quốc Gia mình hơn bọn Việt Gian Cộng Sản ở chỗ đó.

Nghe tin ông Kỳ chết, tôi chẳng vui mà cũng chẳng buồn. Chẳng vui bởi vì tôi biết NCK, giống như bạn, như tôi, trước sau gì thì cũng phải ngum củ tỏi mà thôi. Dĩ nhiên, nếu NCK chết cách đây chừng 20 năm thì đã là một cái chết bình thường, lịch sử ngàn năm sẽ ghi NCK là một cựu Thủ tướng, cựu phó Tổng Thống của VNCH, dù chẳng làm được con mẹ gì cho tổ quốc ngoài việc ăn nhậu và phá thối, nhưng ít nhất cũng đã không phản bội anh em, bạn bè, chiến hữu. Tôi chẳng buồn vì thế giới này thiếu đi một thằng Việt gian như NCK thì là một chuyện mừng chứ không phải chuyện buồn.

Nghe tin NCK ngum củ tỏi, tôi ngòì thù, như đã nói, chẳng vui chẳng buồn, làm chừng chực lon bĩa và tự hỏi lòng mình, tại sao tôi lại khinh ghét NCK đến thế. Tại sao trong cả cái Quân Chung Không quân của tôi, anh hùng đầy dẫy, chỉ có mình tôi, một anh Thiếu úy quèn, một thằng út nhỏ bé của phi đoàn 114, đứng ra chửi NCK, đại diện quân chung Không quân to lớn của tôi đi xin lỗi mọi người về cái hành động ô nhục của NCK. Và cuối cùng, tại sao, có vài người lại còn bênh vực NCK như thằng chó đẻ ĐVA và vài thằng Không quân khôn nạn khác. (chúng mày rồi sẽ biết tay tao.)

Trước hết, xin nói thật rằng, giống như bao nhiêu phi công trẻ của QLVNCH những ngày chưa mất nước, NCK ngày xưa là thần tượng của tôi. Tôi thích cái tính khí ngang tàng, hào phóng, có sao nói vậy của NCK. Dĩ nhiên, chúng tôi đều biết, NCK chẳng có đầu óc gì lắm, nói nhiều làm ít, nhưng tuổi trẻ là tuổi của tha thứ, hào hùng, chúng tôi chẳng để ý đến những chuyện này, thậm chí, còn nghĩ như thế mới là tốt, mới là... Không quân.

Năm 1984, thành phố NEW ORLEANS [NO] tổ chức Lễ Thượng Kỳ, treo cờ Quốc Gia trước Tòa Thị Chánh thành phố, hội cựu quân nhân chúng tôi có mời NCK về tham dự. Chúng tôi đã tổ chức vô cùng chu đáo. Xuống phi cơ, Kỳ được mời vào phòng VIP và sau đó lên xe Limo, được cảnh sát với xe mô tô hộ tống chở về khách sạn sang trọng nhất thành phố nổi tiếng ăn chơi này. Ngày xưa Tào Tháo đãi Quan Công ba ngày một đại yến, mỗi ngày một tiểu yến, nhưng anh em chúng tôi đãi NCK mỗi ngày ba đại yến, luôn

luôn có Cognac XO và sơn hào hải vị quý nhất của thành phố NEW ORLEANS do chính những anh em đi biển đem về.

Có lẽ kể từ khi sinh sống tại Mỹ, đây là lần đầu tiên Kỳ được tiếp đãi trang trọng như thế. Dĩ nhiên, Kỳ chẳng bao giờ hiểu được rằng cảnh sát Mỹ chẳng bao giờ xách xe mô tô đi hộ tống cho ai nếu không được trả tiền, chẳng có khách sạn sang trọng nào cho người ở miễn phí, chẳng có nhà hàng nào cho chúng tôi ăn free vì sự có mặt của NCK.

Chúng tôi phải trả tiền và những số tiền này là những đồng tiền mồ hôi nước mắt của anh em chúng tôi đóng góp. Anh em chúng tôi, những người đi làm lao động đầu tắt mặt tối thì lương ba cọc ba đồng, những người làm văn phòng thì lương lại càng ít hơn, thêm vào đó, còn bill nhà, bill cửa, vợ con một đống, nhưng cũng ráng đóng góp, chỉ hy vọng mình có thể làm được việc gì đó cho quê hương. Ngày lễ, anh em chúng tôi ngồi tuốt phía dưới xa, nhìn Kỳ ngồi trên hàng ghế danh dự, ăn nói với những tai to mặt lớn của thành phố, chúng tôi lấy làm hãnh diện vô cùng. Ai khinh tướng chúng tôi thì có quyền khinh, nhưng chúng tôi không khinh tướng của chúng tôi.

Kỳ lúc ấy quả thật là một thân tượng của anh em chúng tôi. Báo chí truyền hình phỏng vấn, Kỳ trả lời bốp chát, cứ y như ngày nào ở Việt Nam. Mãi sau này, khi coi lại những cái clip, tôi mới đau đớn nhận ra rằng những lời tuyên bố của NCK toàn là bốp chát, chẳng ra đâu vào đâu, toàn là nhắc nhở đến một thời quá vãng cũ, tự đánh bóng mình một cách hợm hình, chẳng có liên quan gì đến chuyện vinh danh QLVNCH như anh em chúng tôi hằng mơ ước.

Có thể, có người bảo, tại mấy ông ngu nên mới đón tiếp NCK long trọng như thế chứ ông ấy đâu cần mấy ông đón tiếp đâu. Câu trả lời là: Đúng, có thể chúng tôi ngu, nhưng người lợi dụng cái ngu ấy của chúng tôi thì thật đáng phỉ nhổ. Chúng tôi ngu vì tình thương Tổ quốc. Ngu vì chúng tôi còn biết làm người, còn có lương tri, biết liêm sỉ, biết nhục là gì. Hơn nữa, tuổi trẻ là tuổi của tha thứ và hy vọng. Chúng tôi hy sinh và chẳng bao giờ tính toán. Nếu biết tính toán một chút thì ngày xưa, tôi, 17 tuổi đã không bỏ nhà đi lính. Nếu biết tính toán một chút thì tôi đã không xông pha giữa hòn tên mũi đạn, bay một ngày 8 tiếng đồng hồ, để kết quả là bị kéo về phi đoàn nhốt tù vì tội “bay quá thấp, coi thường mạng sống của phi hành đoàn” (chuyện này xin hỏi phi đoàn trưởng của tôi, Trung tá Tám khóa 17 Đà Lạt hiện ở Orange County, Cali, xem thử ông nhốt tôi bao nhiêu lần vì những tội gì? Muốn biết thêm thì hỏi ĐU Hương ở Canada, ĐU Nhơn ở Orlando, FL. Và nếu hỏi thì xin hỏi luôn, những huy chương của tôi trong 4 năm trời lăn lộn ở những chiến trường đẫm máu nhất, nhiều khi tàu bị bắn rách phải bỏ vì không vá được, ai đã lấy hết mà chỉ để cho tôi một cái Phi Dũng Bội Tinh là một cái không ai có thể ăn cắp được vì có tên tôi. Hỏi luôn Thiếu tá Lý Bưng, trưởng phòng HQ phi đoàn 114, hợp hành quân phi đoàn, tuyên bố một câu xanh dờn như sau: Chúng tôi mất công điều động các anh đi bay, chúng tôi phải được chia sẻ những huy chương của các anh. Ai bảo phi công QLVNCH hào hoa phong nhã hay sung sướng? Không có đâu, chỉ toàn là mồ hôi, máu và nước mắt mà thôi, quý vị ơi. Nhưng vì tổ quốc, chúng tôi chẳng phiền hà

gi. Chúng tôi chấp nhận chịu thiệt thòi để cho dân tộc được hạnh phúc. Đơn giản như thế thôi.)

Sau lần đến thành phố NO, NCK đâm ra yêu thành phố quê mùa nghèo hèn này. Cũng dễ hiểu thôi bởi vì Kỳ đã bị những chỗ khác tẩy chay, trong khi đó, dân NO chúng tôi vốn quê mùa dốt nát và... chẳng biết mẹ gì ngoài chuyện lo cho gia đình đầy đủ êm ấm, đón tiếp Kỳ như một ông vua. Thêm vào đó, như ai đã nói, trong thế giới mù thì thằng chột là vua. Kỳ muốn làm thằng chột trong thế giới mù người Việt Nam của thành phố NO. Thế là Kỳ khăn gói quả mướp dọn về NO ở.

Kỳ đến NO với hai bàn tay trắng, và mọi người, ai cũng biết như thế. Nhưng không sao, tiền bạc là thứ nhỏ, Kỳ mới là quan trọng. Tôi không bao giờ quên được đêm Thanks Giving năm ấy tại nhà hàng ChinaTown của Đại Tá Ân... Đêm hôm ấy Kỳ mặc đồ quân phục Đại Lễ Không quân màu trắng, đeo hai sao, ngồi bên cạnh tướng Westmoreland mặc thường phục. Kỳ nói không bao giờ ngừng, trong khi tướng Westmoreland chỉ mỉm cười yên lặng. Hội Cựu Quân Nhân ngày ấy giao cho tôi trọng trách bảo vệ an ninh cho NCK. Khỏi cần phải nói, tôi làm tròn bổn phận mình.

Sau lễ chào cờ, Kỳ và Westmoreland ngồi xuống trên bàn ghế danh dự trên cao, nhìn xuống dưới, nơi khoảng 300 thực khách đang ngồi. Không hiểu tại sao, lúc ấy Kỳ có vẻ mặt không vui. Tôi đến bên Kỳ và hỏi, “Mọi chuyện OK không Thiếu tướng?”

Kỳ nói ngay:

-Anh lấy cho tôi chai rượu.

Lúc ấy tôi mới nhận ra là ban tổ chức đã quên bỏ chai rượu cho bàn danh dự. Tôi nói liền “Thiếu tướng chờ chút, em đi lấy cho.” Tôi liền đi hỏi “Chai Rượu cho ông tướng” nhưng chẳng ai có. Thế là tôi đành phải phóng ra ngoài, trời đêm ấy lạnh, vạn vật đóng băng, chạy bộ đi kiếm cho Kỳ chai rượu. Tôi chạy cỡ 5 block đường, lạnh quá nên... teo mẹ nó chim, tay chân run cầm cập, cây 9mm trong bụng xém rớt xuống đất mấy lần mới nhìn thấy một cái tiệm chạp phô nhỏ. Đây là tiệm chạp phô bán cho người nghèo nên tôi kiếm tới kiếm lui chỉ thấy được chai Hennessy VS, tức là loại rượu rẻ tiền. Tôi biết khẩu vị của Kỳ phải là thứ XO thượng hạng, nhưng chẳng biết làm sao hơn đành mua đại. Tôi ôm chai rượu chạy giữa trời, chim lại teo vì trời lạnh quá, nhưng tự nhủ rằng dù... teo chim nhưng mình cũng làm tròn bổn phận của một người lính với vị chỉ huy cũ. Tôi trở về, hí hửng đem chai rượu để trên bàn, chờ đón một lời khen. Nhưng khi nhìn thấy chai rượu, có lẽ vì không phải là thứ XO như Kỳ thích, Kỳ nhăn mặt lại, chẳng thèm nói một lời cảm ơn. Tôi cũng chẳng buồn vì nghĩ rằng Kỳ bận rộn với những việc lớn nên không có thì giờ cho những chuyện nhỏ như chuyện cảm ơn vớ vẩn một tay Thiếu úy vô danh.

Kỳ ở nhà Đại tá Ân. Lúc ấy (1985) Đại tá Ân làm chủ nhà hàng Chinatown, tiền bạc rủng rỉnh, bạn bè thì có những tai to mặt lớn như NCK, đàn em thì có những tay nổi tiếng

như Lý Tổng (LT), Trương Sĩ Lương, (TSL) Lê Hồng Thanh... tôi thứ sáu thứ bảy tổ chức văn nghệ gọi là Đêm Làng Vãn, thu cả chục ngàn đô la một đêm. Đại tá Ân còn yểm trợ cho Trương Sĩ Lương ra tờ báo "Tiếng Nước Tôi", tờ báo đầu tiên của thành phố NO. (Lúc ấy tôi mới chập chững cầm bút, viết mấy bài, tốn bao nhiêu tô phở cho TSL nhưng bài chẳng bao giờ được đăng. Dù không được đăng bài, nhưng được đi ăn nhậu với nhà báo TSL làm tôi cũng thấy an ủi phần nào.) Người bạn tâm huyết của Kỳ lúc ấy là LT. LT vượt biển, báo Reader Digest có đăng chuyện này, trở thành ngôi sao sáng. LT đang đi học nhưng cứ bị Kỳ gọi tới, rủ đi nhậu.

Đùng một phát, tôi nghe NCK mở vựa bán tôm ở Houma. Trước khi viết thêm, tôi xin nói về chuyện tôm cá ở NO.... Năm 75, rất nhiều người tị nạn gốc Phước Tinh, vốn sống bằng nghề đánh tôm đánh cá, đã định cư tại thành phố này. Họ chịu khó nên chẳng bao lâu trở thành giàu có, lợi tức hàng năm lên đến vài trăm ngàn đô la hoặc triệu đô la là chuyện thường. Nhưng, ít ai biết được rằng, người đánh cá giàu, nhưng người chủ vựa tôm cá còn giàu gấp trăm lần. Chủ vựa mua tôm với giá, ví dụ, 1 đô la, họ đem bán ra thị trường gấp 5 giá này. Mỗi một ngày, mua về cỡ 100 ngàn cân, bán đi, bạn làm con tính thì sẽ biết số tiền lời nó như thế nào.

Mới nhìn qua thì ai cũng phải công nhận, Kỳ quyết định ra mở vựa tôm là một quyết định khôn ngoan. Vấn đề ở đây, quan trọng nhất, Kỳ chỉ có hai bàn tay trắng, lấy tiền ở đâu ra để mở? Kỳ may mắn ở chỗ có thằng phó giám đốc nhà băng người Mỹ ngày xưa là THUY QUÂN LỤC CHIẾN Mỹ, biết Kỳ, nên đứng ra yểm trợ, cho Kỳ vay tiền, tôi nghe nói là 1 triệu đô la. Kỳ lại kêu gọi anh em Không quân đóng góp, hùn vốn, hứa hẹn đủ thứ.

Thế là anh em Không quân Việt Nam ùng ùng đóng góp, kể vài trăm, người vài ngàn. Đau đón một điều là bây giờ, nếu ai về NO hỏi người Không quân, lần ấy bạn mất cho NCK bao nhiêu thì chẳng ai dám nói sự thật.

Nghề làm chủ vựa, coi dễ nhưng khó vô cùng. Thường thì những chủ vựa là cha truyền con nối. Muốn lấy lòng những thuyền đánh tôm, họ phải chứa xăng dầu, nước đá, đồ ăn thức uống đầy đủ để khi tàu cập bến, họ bán tôm xong là có xăng dầu, nước đá, đồ ăn thức uống đi liền cho chuyến tới. Vì nghề chủ vựa là nghề béo bở, cho nên, để cạnh tranh nhau, nhiều khi chủ vựa còn chứa cả gái điếm, cần sa ma túy bán cho người đánh cá.

Kỳ làm sao hiểu được những chuyện này. Lại còn huyênh hoang tuyên bố, chúng nó phải bán tôm cho tôi vì tôi là NCK. Nhưng, thành thật mà nói, Kỳ cũng nghĩ đến vấn đề PR chứ. Giải pháp PR của Kỳ là kéo thằng Đặng Văn Âu (ĐVA) từ Houston về ra tờ báo "Ngư Phủ". ĐVA gặp tôi, nhờ tôi chỉ bảo về việc muốn đặt một giàn máy điện toán đánh được chữ Việt để làm tờ Ngư Phủ. Tôi bảo, ông giao cho tôi 3 ngàn đô la, tôi thiết trí cả máy in, là xong việc. ĐVA không giao cho tôi mà tự làm lấy, và "bill" cho Kỳ, tôi nghe nói, khoảng 10 ngàn đô la. Giống như Việt Gian Cộng Sản, chúng nó ăn cướp lẫn nhau.

Ngày tờ “Ngu Phủ” ra đời, tại nhà anh Toàn Huế, ĐVA khoe tôi tờ báo Ngu Phủ số một. Tôi xem qua, chút xíu nữa thì ói, cười, nửa đùa nửa thật, bảo: “Nếu tôi là tướng Kỳ, tôi ra copy chừng vài trăm cuốn video XXX về phát cho ngu phủ, may ra họ còn nhớ đến tướng Kỳ mà bán tôm cho ông. Dân ngu phủ làm gì biết đọc mà anh lại làm báo?” ĐVA bảo, ông say rồi. Tôi bảo, người say mới dám nói sự thật. Cả bàn cùng cười.

Tờ báo Ngu Phủ ra được số thứ hai thì NCK khai phá sản. ĐVA âm thầm về lại Houston, dĩ nhiên, không quên đem theo bộ computer 10 ngàn đô la theo. Thăng phó giám đốc nhà băng người Mỹ bị mất việc, và không biết bao nhiêu anh em Không quân bị mất tiền.

Tôi không gần gũi Kỳ nên không biết tại sao Kỳ khai phá sản, nhưng sau đây là suy luận của tôi:

1/ Trên cõi đời này, làm việc gì cũng thế, từ việc rửa một cái chén nhỏ cho đến việc coi sóc một công ty to lớn, người ta phải có sự cố gắng, biết chịu khó làm việc. NCK là loại người biếng nhác, nói thì hay nhưng không bao giờ dám thò tay ra làm một việc gì. Kỳ mở vừa tôm, đứng ra thì phải có mặt từ lúc sáng tinh mơ, đôn đốc nhân viên chùi rửa vừa, tiếp đãi khách hàng, đàng này, Kỳ cứ ở lì ở thành phố NO, ăn nhậu chè chén, giao hết mọi việc cho đàn em, sáng 12 giờ mới bước ra khỏi giường, chiều 7 giờ đã bày tiệc rượu, hỏi vừa cá nào còn có thể sống được.

2/ Đàn em của Kỳ toàn là thứ ăn hại, giết Kỳ sau lưng Kỳ nhưng Kỳ không hề biết. (Như thằng ĐVA chẳng hạn. Nó càng bệnh vực Kỳ thì người ta càng ghét Kỳ.)

3/ Kỳ là một con người giỏi mồm miệng nhưng ngu dốt, không có đầu óc.

Nhưng không sao, những chuyện này là những chuyện có thể tha thứ được. Ai mất tiền đau khổ thì cũng coi như mình đi buôn, không gặp thời, đành chịu. Tôi bắt đầu đòi uống máu NCK khi nghe tin Kỳ chơi luôn con vợ của bạn mình, vợ của Đại tá Ân là bà Kim. Tôi có ông anh kết nghĩa là BS Liệu dân Nhảy dù, dạy tôi một câu như sau: “Vợ của bạn là mẹ của mình.” Anh Liệu khỏi cần dạy, tôi cũng biết những điều căn bản này của giang hồ.

Nói tới anh Liệu và NCK, tôi phải kể một chuyện như sau. Một ngày, anh em chúng tôi hẹn nhau ở Houston để ăn nhậu, nhưng bị thất lạc. Mãi cho đến gần tối, anh Liệu mới liên lạc được với tôi. Anh Liệu cho địa chỉ nhà của ông Quế (ai không tin cứ hỏi Cò Quế Houston kiểm chứng cho việc này). Chúng tôi đi nhưng vừa đi vừa chửi thề vì đường xa quá.

Đến nơi mới nhận ra rằng mình đang bước vào một cái lâu đài chứ không phải là nhà. Bước vào nhà, tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy NCK đang ngồi chễm chệ ở ghế chính của bàn tiệc, chung quanh NCK là một lũ toàn những người lạ mắt (sau này tôi mới biết toàn

là BS, bạn anh Liệu ở bên Âu Châu qua). Tôi quay lui bỏ đi về. Anh Liệu chạy theo, hỏi tôi sao thế. Tôi bảo, “Em không muốn ngồi chung với thằng ăn cắp vợ bạn.” Anh Liệu năn nỉ tôi bảo, “Thôi, chuyện ông Kỳ lấy ai và lỗi của ai thì mình chưa biết, nhưng anh em tề tựu cả đây, em bỏ đi về coi kỳ quá.”

Nể lời người hùng Charlie, tôi đành trở lại ngồi xuống, nhưng chọn một góc bàn, nơi cuối cùng của bàn tiệc, không thèm nhìn NCK. Lúc ấy tôi đã có chút ít tiếng tăm, viết được vài cuốn sách, cho nên thiên hạ sau khi nghe tên tôi thì liền bu xuống ngồi gần tôi để hỏi chuyện. Chẳng có ai còn để ý đến NCK nữa. Nửa tiếng đồng hồ sau, Kỳ bị bỏ cô đơn liền gọi tôi:

-Này anh, nghe nói anh ngày xưa là phi công hử.

Dĩ nhiên, Kỳ đã quên mất chuyện tôi đã chạy 5 block đường lấy cognac cho Kỳ uống. Tôi trả lời:

-Đúng. Ngày xưa tôi là phi công của QLVNCH.

-Tại sao anh có vẻ làm lơ với tôi.

Tôi nói thẳng:

-Tôi không muốn nói chuyện với thiếu tướng.

-Tại vì sao?

Bàn rượu căng thẳng. Anh Liệu ngồi sát bên tôi, cứ bám vào đùi tôi lia lịa, bảo nhỏ:

-Chú mày cương quá, không được.

Tôi trả lời:

-Thôi thì bây giờ như thế này. Nếu thiếu tướng trả lời được ba câu hỏi của tôi, tôi sẽ nói chuyện với thiếu tướng.

Tôi để ý lúc ấy Cò Quế nhìn tôi mặt hầm hầm, chỉ chực ăn tươi nuốt sống, nhưng tôi đeo ngán. Nhà của ông thật, nhưng ông muốn chết với tôi thì tôi sẵn sàng chết với ông liền tại chỗ, một đổi một. Hơn nữa, đời người trước sau chỉ một lần chết mà thôi.

Nhưng NCK lại cười, nói:

-Anh muốn hỏi thì cứ hỏi đi.

-Thứ nhất, thừa thiếu tướng, đàn anh có được quyền lấy vợ của đàn em hay không?

Mọi người khựng lại, không ai ngờ câu hỏi của tôi lại như thế. Tội nghiệp anh Liệu, lại bám vào đùi tôi, háy hó đủ thứ. Rồi anh than:

-Mẹ, sao mà tôi khổ với ông Thiếu úy này như thế....

Câu nói này hình như tôi nghe thấy quen quen. Thì ra, trước anh Liệu, Đại úy Nhơn, Đại úy Hương, Đại úy Ngọc, Đại úy Huy phi đoàn tôi đã nói câu này quá nhiều “Sao mà tôi khổ với ông Thiếu úy này như thế....” Có lẽ thằng út này sinh ra suốt đời đi làm khổ đàn anh. Nhưng ngày xưa là Không quân nói, mãi đến bây giờ mới có ông Nhảy dù nói như thế. Vấn đề là, biết tôi làm khổ mấy ông, nhưng mấy ông không bao giờ bỏ tôi được, tôi chẳng biết vì sao.

NCK trả lời, tự nhiên và lưu loát:

-Ồ, thì anh muốn nói đến chuyện tôi và bà Đại tá Ân chứ gì. Bà Ân ly dị chồng, tôi ly dị vợ, chúng tôi yêu nhau, cưới nhau....

Câu trả lời quá hay. Tôi lại hỏi:

-Thằng Bùi Tín là cái gì mà thiếu tướng lại đi nói chuyện với nó?

Kỳ giơ tay ra:

-Ồ, tôi đang ăn phở, hắn ta ngồi vào ngay trong bàn ăn, cậu hỏi tôi không nói chuyện với hắn thì sao?

Anh Liệu lại bóp đùi tôi, ngầm bảo câm họng lại. Tôi nói:

-Câu hỏi cuối cùng, thừa thiếu tướng, thiếu tướng định nghĩa cho tôi nghe coi liêm sỉ là gì?

Mọi người lại trắng mặt. Anh Liệu lại khổ sở hỏi hận vì đã trót đại gọi tôi tới đây. Nhưng NCK nói ngay:

-Làm người có liêm sỉ là sống thế nào không then với trời, không hổ với đất....

Kỳ nói một thôi, toàn là những lời lẽ trong chuyện tàu mà ai cũng biết. Sau đó, không khí trở nên nặng nề, Kỳ đứng lên bỏ về. Mọi người ra xếp hàng bắt tay tiễn đưa Kỳ, ngoại trừ tôi và anh Liệu. Tôi thương anh Liệu tôi chỗ đó. Anh có thể bắt tay Kỳ, nhưng anh thấy thằng em hăng máu quá, anh ngồi lại với thằng em, cùng chịu khổ với thằng Thiếu úy Không quân. Nhảy dù hay ở chỗ đó.

Tất cả những chuyện này, đều có thật 100%, ai muốn biết rõ hơn thì xin gọi điện thoại cho Cò Quế, người bạn già của tôi, hiện đang ở Houston. Nay ông cò Quế, lần sau tôi xuống Houston, ông có dám mời tôi về cái lâu đài của ông để ăn nhậu không?

Ngày đó, dù Kỳ làm gì đi nữa thì tôi vẫn gọi Kỳ là tướng. Cho đến khi Kỳ biến mất khỏi NO và về Việt Nam làm một thằng Cộng Nô. Lúc ấy tôi bắt đầu gọi Kỳ là thằng. Xin lỗi, người tôi ngưỡng phục nhất trong đời tôi là thân phụ, nhưng nếu thân phụ theo VC thì tôi cũng sẵn sàng giết chết người, uống máu rồi tự sát, nói gì đến chuyện thằng Kỳ lơ loét. Ai sợ chết, tôi lại khoái nhìn thẳng vào sự chết. 17 tuổi, mặc áo lính rộng thùng thình, tôi dơ tay thề, chấp nhận chết cho quê hương. 60 tuổi, tôi nghĩ, nếu mình chết, mình nên đem vài thằng VC hay Việt gian chết theo mình. Chết một mình là chết ngu, chết vô ích. (Nói đùa thôi, ai ngu gì chết) Không có gì quan trọng và cao quý hơn tổ quốc mình. Tôi đã viết nhiều bài nói về chuyện này, viết thêm cũng chỉ là thừa. Nghe tin Kỳ chết, như đã nói, tôi chẳng vui chẳng buồn, nhưng xin quý vị hiểu cho tại sao tôi gọi Kỳ là thằng.

Nhưng thôi, bây giờ, như đã nói, nghĩa tử là nghĩa tận. Người anh hùng không đánh kẻ không còn tự vệ được cho mình. Tôi xin cúi đầu chúc linh hồn Kỳ được tiêu diêu miền cực lạc. Kể từ giờ phút này, tôi gọi NCK là ông Kỳ, thay vì là thằng Kỳ.

Nhưng tôi có lời nhắn cho thằng khốn nạn ĐVA, đừng có đem thầy ma của thầy mày để đánh bóng cho mày. Trước sau gì tao cũng gặp mày thôi (để tâm sự).

Trường Sơn Lê xuân Nhị

Nguồn: Internet E-mail by Huỳnh Lương Thọ, K4-71/SQTB/TĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, TCĐT/SĐND, QLVNCH